

Duhovna misel - 13. sep. 2020

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

24. nedelja med letom.

Evangelij današnje nedelje nam nudi nauk o odpuščanju, ki ne zanika povzročene krivice, pač pa prizna, da je človeško bitje, ustvarjeno po podobi, vedno večje od zla, ki ga povzroči. Sveti Peter vpraša Jezusa: »Kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene?« Jezus mu odgovori: »Zdi ogromno odpustiti sedemkrat istemu človeku. A nam se morda zdi veliko, če to storimo dvakrat. Jezus pa odgovori: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat«, se pravi vedno odpustiti vedno

Vse od našega krsta nam je Bog odpustil tako, da nam je odpisal nepopravljivi dolg: izvirni greh. A to je bilo prvič. Nato nam z brezglavim usmiljenjem odpusti vse krivde takoj, ko pokažemo tudi samo majhen znamenje kesanja. Bog je takšen: usmiljen.

Ko smo v skušnjavi, da bi zaprli svoje srce tistemu, ki nas je užalil, prosimo odpuščanja, se spomnimo na besede nebeškega Očeta neusmiljenemu služabniku: »Ves dolg sem ti odpustil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiljenju svojega soslужabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?« Kdorkoli je pripravljen na notranje veselje, mir in svobodo, ki prihaja, ko nam je odpuščeno, odpre možnosti, da tudi sam odpusti, ko je trenutek za to.

V molitev Oče naš je Jezus hotel vključiti isti nauk iz te prilike. Odpuščanje, ki ga prosimo od Boga, je naravnost povezal z odpuščanjem, ki ga moramo nakloniti svojim bratom: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom«. Božje odpuščanje je znamenje njegove prekomerne ljubezni do nas. Ta ljubezen nas pušča svobodne, da se oddaljimo kakor izgubljeni sin, a vsak dan čaka na našo vrnitev. Tudi najdljiva ljubezen pastirja do izgubljene ovce; je nežnost, ki sprejema

